

Rob Winters

**De geschiedenis van
SK SONNIS**

VOORWOORD

Waarom een boek over SK Sonnis? Een provinciaal voetbalclubje dat ocharme geen 4 decennia heeft bestaan. En dat zijn wedstrijden afhaspelde op een te klein voetbalveld gelegen aan de rand van een wijk, die deel uitmaakt van een gehuchtje dat zich bevindt op ca 2 km ten noordoosten van Helchteren.

Simpel, SK Sonnis is de rood-witte draad in mijn leven. Zelf heb ik er gespeeld vanaf mijn 7e jaar, nooit verder geraakt dan de jeugd ploegen en reserven. Oh ja, éénmaal de bank gehaald van het eerste elftal. Ik verdenk toenmalig coach Leander Vangeneugden er nog altijd van dat het een soort van vriendendienst was. Ook mijn broer Marnix voetbalde.

Hoewel hij meer talent had dan ik, beperkte ook zijn carrière zich tot jeugd- en reservenvoetbal. Samen speelden we begin jaren 2000 wel nog bij het pas opgerichte Sonnis 3, waar ikzelf met wisselend succes de keepersrol op mij nam.

Ik bracht zeeën van tijd door op en rond het voetbalveld (mijn ouderlijk huis bevond zich op een letterlijke steenworp van het A-

terrein), maar ook in de kantine, waar mijn moeder Emma zeer frequent hielp de toog uit te baten. Helaas overleed zij in oktober 2020. Dit boek is dus een eerbetoon aan haar. Ook heb ik -samen met Kristof Stesmans- in de glorieperiode in 1e Provinciale enkele seizoenen gefungeerd als bestuurslid, waarbij we instonden voor het binnenhalen en soigneren van de sponsors. Over soigneren gesproken, ik ben zelfs enige tijd verzorger geweest bij het 1e elftal, ik die nul medische kennis heb én bang ben van bloed.

Het 'talent' om met woorden een tekst te maken heb ik dan weer van mijn vader Marcel geërfd. Toneelstukken en gedichten waren wel meer zijn ding. Hij overleed kort voor mijn moeder, ook in 2020. Dit boek is dus ook een eerbetoon aan hem.

20 jaar geleden viel het doek over mijn favoriet clubje, ver weg is SK Sonnis nooit geweest. Wekelijks heb ik contact met jongens die dezelfde liefde kennen én die ik al bijna 50 jaar tot mijn beste vrienden mag rekenen: David en Karel Timmers, Niels en Ulrik Verding, Tim Vanhamel, Johan Vanbriel etc, geen weekend gaat voorbij zonder dat 'SK Sonnis' valt.

Luchtfoto's begin jaren 2000

INLEIDING

Dit boek bestaat uit 4 grote delen. Allereerst heb ik geprobeerd om de geschiedenis zo goed mogelijk te reconstrueren, waarbij er ook ruimte is voor ‘portretten’ die het resultaat zijn van interviews. Daarna komen de 5 voorzitters aan bod, vervolgens is er ruimte voor de derby’s tegen Helchteren VV en tot slot een zeer uitgebreid fotoarchief met bijlagen.

Uiteraard is dit naslagwerk allesbehalve volledig: in de eerste 30 jaren kreeg liefhebbers- en provinciaal voetbal weinig aandacht in de kranten. Zeker ploegen die in de lagere reeksen uitkwamen. En hoe verder we teruggaan in de tijd, hoe groter de kans dat getuigen helaas niet meer in leven zijn.

Toch ben ik tevreden over het eindresultaat. Dankzij getuigenissen van oud-spelers en oud-trainers, bestuursleden en sympathisanten en urenlang research in het archief van Het Belang van Limburg vind ik het resultaat bevredigend genoeg om met jullie te delen.

Veel nostalgisch leesplezier!

INHOUD

A De geschiedenis p9

- I. Het begin: Koninklijke Belgische Liefhebbersvoetbalbond (KBLVB) 1971-1976
- II. Koninklijke Belgische Voetbalbond (KBVB) 1976-1984:
4° Provinciale.
- III. Koninklijke Belgische Voetbalbond (KBVB) 1984-1990:
3° Provinciale.
- IV. Koninklijke Belgische Voetbalbond (KBVB) 1990-1994:
2° Provinciale.
- V. Koninklijke Belgische Voetbalbond (KBVB) 1995-1998:
van 3° Provinciale naar 1° Provinciale.
- VI. Koninklijke Belgische Voetbalbond (KBVB) 1998-2002:
in 1° Provinciale
- VII. Koninklijke Belgische Voetbalbond (KBVB) 2002-2005:
van 2° Provinciale richting fusie

B De voorzitters p77

- I. Isidoor Timmers
- II. François De Kock
- III. Freddy Theunis
- IV. Paul Lenaerts
- V. Jean Timmers

C	De derby's p82
----------	-----------------------

D	Fotoarchief en bijlagen p95
----------	------------------------------------

A De geschiedenis

I. Het begin: Koninklijke Belgische Liefhebbersvoetbalbond (KBLVB) 1971-1976

Isidoor Timmers, Henri Custers, Richard Schepers, Theo Deckers, Gerard Thijs, Marcel Tourlouse, Marcel Vanhove, Jef Jansen, François De Kock en de gebroeders Jef, Jean en Gaston Gielen

In 1971 beslisten deze twaalf jonge mannen om samen een voetbalclub op te richten en zich aan te sluiten bij de Koninklijke Belgische Liefhebbersvoetbalbond (KBLVB). Op een avond legden zij in de frituur van Mathilde Vanhoudt en Theo Deckers elk 1000 frank (in die tijd een aanzienlijk bedrag) op tafel en SK Sonnis was geboren.

PORTRET - SK Sonnis is geboren in een frituur, die gelegen was tegenover de toegangsweg naar de wijk waar het voetbalveld zich momenteel nog bevindt. Daar kwamen begin jaren

'70 elf jonge kerels samen met de bedoeling om een nieuwe club op te richten. Uitbater **Theo Deckers**, die zelf nooit iets met voetbal gehad heeft, besloot zich bij hen aan te sluiten. De eerste vergaderingen gingen door op zondagvoormiddag

in de keuken, maar omdat die wel eens wilden uitlopen, verhuisden ze naar het eetgedeelte van de frituur. Normaal gezien was de frituur geen frituur geweest. Theo Deckers (°1933), afkomstig van Sonnis en Mathilde Vanhoudt, opgegroeid in Heikant,

trouwden in 1960 en Mathilde volgde al snel haar man naar Sonnis. Begin jaren '60 bouwden ze daar een huis met de bedoeling er een schoenwinkel in te vestigen. Theo was immers schoenmaker van beroep. In eerste instantie diende het gebouw als zetwinkel voor de Blauwe Kiel uit Peer. Na 2 jaar stapten Theo en Mathilde af van het initiële schoenwinkelidee, aangezien ze twijfelden over de rendabiliteit. Omdat Theo's zus op dat moment met succes 'Frituur Mia' uitbaatte in Meeuwen, ontstond ook bij hen een gelijkaardig idee: Theo bleef zijn activiteiten als schoenmaker verderzetten in de achterbouw en tussendoor stak hij zijn vrouw een helpende hand toe in de frituur. In de zomer van 1974 besloten ze hun zaak over te geven. Theo volgde nu op zijn beurt zijn vrouw richting Heikant in Helchteren, waar hij tot voor enkele jaren nog actief was als schoenmaker.

Het Kempisch Tehuis stelde een veld (in de letterlijke zin van het woord) ter beschikking op dezelfde locatie als waar ook

de laatste match 34 jaar later zou gespeeld worden. Om van een voetbalterrein te kunnen spreken, moesten eerst de weelderig tierende bremstruiken met de sikkel verwijderd worden. Vervolgens werd alle dan nog aanwezige begroeiing vakkundig afgestookt, waarna jong gras de kans kreeg om te groeien. Daar gingen dan ook nog eens uren en uren stenen rapen aan vooraf. Volgens de overlevering was het vooral Jaak Bielen die met zijn brute kracht het meeste werk voor zijn rekening nam. Met het bijeengelegde startkapitaal kochten de twaalf o.a. doelen en shirts en ook de verzekering werd hiermee in orde gebracht.

Van kleedkamers was hoegenaamd nog geen sprake: in eerste instantie kon men zich 'wassen' in de stal van Isidoor Timmers (eerste voorzitter en vader van de later langstzittende voorzitter Jean Timmers) aan de Eynderweg. Later werd de garage van Richard Schepers hiervoor gebruikt. Om de supporters van drank te voorzien werd een bassin gebruikt, waarin met ijsblokken de door de plaatselijke brouwer aangevoerde drank koel gehouden werd. Later stond naast het voetbalveld een legerentje met een frigo. Elektriciteit hiervoor werd ook bij Richard Schepers afgetakt. Rond 1973 was er even sprake van een verhuis naar waar zich nu hondenschool De Roedel bevindt, omdat de nieuw aan te leggen A24 vlak naast het terrein op de wijk zou passeren. Zover zou het echter nooit komen.

Het letterlijk eerste elftal dat de rood-witte kleuren verdedigde was een bont allegaartje: sommigen hadden ervaring opgedaan bij SC Wauberg, anderen bij HVV en nog

anderen hadden nog nooit in ploegverband gespeeld. Jef Gielen stelde Denis Bijloos aan als speler-trainer.

PORTRET - Tijdens de beginperiode was een belangrijke rol weggelegd voor **Denis Bijloos**. Geboren in 1939 groeide hij op vlak naast het voetbalveld van Vigor Beringen. Op zijn 12^e was het dan ook logisch dat hij zich aansloot bij de kadetten (vroeger aansluiten bij een voetbalclub ging indertijd niet). Dat Denis talent had, staat buiten kijf: op zijn 16^e debuteerde hij in de eerste

ploeg, die toen in Bevordering uitkwam. Vooraleer hij bij SK Sonnis terecht kwam, speelde Denis een jaar bij Sporting Houthalen (o.a. de bekermatch tegen Anderlecht), Helchteren VV (waarmee hij kampioen speelde), waarna hij richting Gerhees trok. Omdat hij nog eigendom was van Vigor, werd in zijn contract opgenomen dat hij met Gerhees niet tegen Vigor mocht spelen. Zijn contract bij Gerhees werd jaarlijks verlengd, maar na het 3^e seizoen vond toenmalig secretaris Julien Vandermeer het te risicovol om Denis nog een extra jaar vast te leggen wegens knieproblemen. Samen met zijn broer Fons trok hij naar SKS, nadat Jef Gielen contact had genomen.

Denis was eerst gedurende 3 seizoenen speler-trainer, daarna verhuisde hij als speler van de spitspositie naar de

verdediging, omwille van dezelfde knieproblemen. Michel Driesen nam de taak van trainer over. Denis zou in totaal 5 seizoenen voor SKS spelen, maar toen duidelijk werd dat hij de vaste 12e man zou worden, ging hij richting liefhebbersvoetbal (De Warande Sport in Oostham), gecombineerd met cafévoetbal (SK '82). Denis wilde immers gewoon doen wat hij zo graag deed: voetballen.

Op zijn 17e reeds trok Denis richting Belgisch leger: zijn kazerne werd Kleine-Brogel (luchtmacht). Omwille van de afstand Beringen – Kleine-Brogel, zocht hij een woning dichterbij de kazerne. In principe was er op dat moment geen woning vrij op de wijk op 't Sonnis, maar toen Denis de woorden 'als ik hier kan komen wonen, kom ik hier ook voetballen' liet vallen, kon het ineens wel. Dat was dus het jaar (1962) dat hij voor HVV uitkwam (*het is hem vergeven, nvdr.*). Sindsdien woont hij dus aan het Koningsplein, op letterlijk 50m van het voetbalveld. Ook bij het leger kende hij sportieve successen: in 1968 won hij de Beker van België voor militairen.